

Svajonų
ROMANAI

Romantika

GEROS
ROMANTINIS
KLUBAS

NINA HARRINGTON
Tobulos meilės receptas

Knygos.lt

Nina Harrington

TOBULOS MEILĒS RECEPTAS

Romanas

Versta iš Nina Harrington, Tipping the Waitress with Diamonds, 2010

© Nina Harrington, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2010

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Tobulo meilės romano receptas:

♥ Reikės vienos vienišos italės

♥ Ir vieno išvaizdaus virėjo su kiltu.

♥ Įdėkite du arbatinius šaukštelius šoko ir nežinios,

♥ Viską suplakite nedidelėje užkandinėje.

♥ Įmaišykite kelis svarbius sprendimus...

♥ Ir Valentino dienos norą...

♥ Dvi žibančias rudas akis...

♥ Ir rausvą pižamą.

♥ Pabarstykite rausvais flamingais,

♥ Pridėkite ryškiai rožinių įmantrių gėlių,

♥ Ir dėžutę šiltų prisiminimų.

♥ Paruoškite lėkštelę saldžių svajonių

♥ Ir tris vestuvinius tortus,

♥ Aštuonias besisukančias margas kaip vairovorykštė picas

♥ Ir dvi taures raudonojo vyno.

♥ Apšlakstykite miško grybų ir grietinėlės padažu.

♥ Sumaišykite su trimis kupiniais šaukštais

ašarų

♥ Ir dviem rausvais keksiukais.

♥ Nepamirškite vieno amerikiečio virėjo be kilto.

♥ Smarkiai suplakite.

♥ Užbaikite viena porcija šokoladinio tiramisu.

♥ Mišinį laikykite šiltai iki Valentino dienos, tada papuoškite raudona rože ir patiekite su bučiniu.

PIRMAS SKYRIUS

♥ *Reikės vienos vienišos italės*

Seniai seniai, – galvojo Siena Rosi, atsilošusi girgždančioje personalo kambario kėdėje, – restoranuose buvo pilna nuostabių svečių, jie mėgavosi patiektu maistu, gėrimais ir meiliai šypsojosi aptarnaujantiems darbuotojams.

Tada išsiviepė prisiminusi verslininką, kuris per dešimt minučių spragtelėjo pirštais ne vieną, bet du kartus, nes iš pradžių gėrime buvo per daug ledo, o paskui užkandis patiektas su salotų lapais akivaizdžiai turint tikslą jį nunuodyti. Jokių lapų. Tie laikai jau praėjo.

Reikėjo papuošti brangaus dalykinio jo kostiumo pečius salotų lapais, o blizgančią galvą apipilti padažu, – pamanė Siena.

Be abejo, nebūtų išdrįsusi.

Salotose per mažai užpilo, tad nepavyktų rimtai pakenkti. Be to, išskirtiniuose užmiesčio viešbučiuose dirbantys sėkmės lydimi vyriausieji padavėjai, ypač kurie siekia paaukštinimo ir trokšta tapti restorano vadybininkais, taip nesielgia.

Bet jei jis būtų užsisakęs žymiojo virėjo André olandiško padažo... Būtų buvę visai kitaip.

Siena plačiai nusižiovavo, pasilenkusi nusiauvė stilingus aukštakulnius, lengviau atsiduso ir pradėjo masažuoti pėdas. Per dešimt metų šiame versle jau turėjo įprasti, kad kojos tinsta ir kaista, pirštai suspausti, bet lengviau nepasidarė, ypač dirbujantis geruose prabangių viešbučių restoranuose.

Greistouno dvarą išgarsino puikus maistas ir jauki Anglijos užmiesčio aplinka, o verslo pietūs būdavo užsakomi prieš kelias savaites. Siena turėjo džiūgauti, kad per pietus ir vakarienę salė kasdien pilna. Bet jos, kaip vyriausiosios padavėjos ir someljė, pareiga buvo užtikrinti, kad visi šešiasdešimt vakarieniautojų mėgautųsi kone geriausiu Anglijoje maistu ir vynu, išskirtiniu aptarnavimu, pajustų aristokratišką gyvenseną, kuria alsuoja didingi namai.

Sudėtinga dienų dienas siekti prabangos ir pelnyti apdovanojimų.

Darbas kaip gero teatro Londone aktorės, sutikusios vaidinti tiek dieniniame, tiek vakariename spektaklyje šešias dienas per savaitę. Grimuotis, vilkėti ankštą kostiumą, priderinti nepatogius batus.

Dainuoti ir šokti ant stalų nebūtina.

Gaivindama kojų pirštus, Siena žvilgtelėjo į didžiulį senovinį laikrodį. Liko penkiolika minučių. Naujoji vadyba sušaukė specialų susitikimą ir žada pranešti, ką nusprendė skirti į du svarbius postus nuolat apdovanojimų pelnančiame restorane.

Po kelių minučių ji sužinos būsimo vyriausiojo virėjo vardą. Taip pat sužinos, kas taps restorano salės vadybininku. Toji magiško, nuostabaus maisto ir išskirtinio aptarnavimo dėmė atvers *Dvarui* kelią į pačią viršūnę!

Pečiais ir nugara perbėgo nerimo virpulys, Siena paskubomis apsidairė, ar personalo kambaryje nieko nėra. Be abejo, ji nervinasi. Bet niekas nesužinos, kaip išties bijo.

Bijo? Ką siekia apgauti? Ji siaubingai išsigandusi.

Žvilgančioje kortelėje buvo užrašyta *panelė Rosi*. Elegantiška ir profesionali vyriausioji padavėja, visada nepriekaištingai atrodanti, sukūrusi tobulą įvaizdį, nes prabangus *Dvaro* restoranas to siekė.

Turbūt visi paširptų ir apstulbtų sužinoję, kad iš tikrųjų dizainerio kurtu kostiumėliu vilkinti ir dailius batelius avinti Siena Rosi dabar

drebėjo.

Prireikė ketverių sunkaus darbo metų pasitikėjimui savimi susigražinti, kad bent jau galėtų pagalvoti apie restorano vadybininkės pareigas, taptų atsakinga už savo projektus ir komandos valdymą.

Šis darbas – jos svajonė.

Tiek paaukojus ir taip sunkiai dirbus atėjo metas įrodyti, kad įstengė išsigydyti sudaužytą širdį ir vėl gali kilti karjeros laiptais.

Karjerą daryti būtina ir nesitikėti, kad kas kitas padės išpildyti svajones.

Jai taip reikėjo šio darbo.

– Šiandien buvai tikra žvaigždė. Ar kas nors sakė? Jei turėčiau *Oskarą*, tučtuojau tau įteikčiau! Mintys išsisklaidė ir sumirksėjusi Siena grįžo į tikrovę, kai geriausia draugė Karla įsiveržė pro švaistines duris. Atrodė kaip tipiška, elegantiška juodai apsirengusi viešbučio registраторė, laikysena priminė vienišos miestietės.

– Ačiū. Šiandien tau puikiai sekasi, – atsakė Siena šypsodamasi. – Maniau, personalo susirinkimas ketvirtą.

Karla čiupo nebaigtą Sienos espresso kavą ir vienu gurkšniu išgėrė, tada garsiai atsidususi padėjo puodelį ant lėkštutės.

- Taip. Du svečiai paklydo labirinte. Žinau, žinau, - Karla sumosavo rankomis. - Toks ir yra tikrasis labirinto tikslas. Bet vasarį? Man baisiai šalta! Užtrukau dvidešimt minučių, pasinaudojau mobiliaisiais telefonais ir švilpuku, bet dabar svečiai patogiai sėdi prie židinio su karšta arbata ir bandelėmis. Ne taip kaip mes.

Elegantišku kostiumėliu vilkinti Karla ėmė virpėti ir susikišo plaštakas į pažastis, o Siena įpylė jai šviežios karštos kavos.

- Virėjai su kiltais! - staiga sucypė Karla, lenkdamasi prie spalvoto *Hotel Catering* žurnalo priedo. - Ko nesakei? Visą savaitę laukiau! Kas šįkart išrinktas Mėnesio gražuoliu? Gal po kelių savaitių dirbsim su kokiu seksualiu jaunu žymiu virėju? Argi nebūtų šaunu?

Tik per mano lavoną, - tyliai pamanė Siena. - *Daugiau to nebus! Jau teko šitai patirti, visai nenoriu pakartoti. Ir visai nebūtų šaunu.*

Karla papurtė galvą ir ištiesė Sienai brangujį žurnalą.

- Pasimatysime po penkių minučių. Geriausios sėkmės dėl darbo, mieloji, nors tau jos

neriekia. Pasitikėk savimi! - greitai pamojusi pirštais ji dingo.

Siena prunkštelėjo ir pradėjo rinkti kavos puodelius, bet netikėtai žurnalas atsivertė, ir ji nustojo kvėpavusi, nes išvydo studijoje darytą aukšto raumeningo vyro su baltais marškinėliais ir languotu kiltu nuotrauką.

Mėnesio gražuolis - Bretas Kameronas.

Akimirksniu persikėlė į ankštą ir sausakimšą žmonių Rosių tratorijos virtuvę prieš dvylika metų. Prisiminė pirmą prabėgomis mestą žvilgsnį į naująjį tetos Marijos virėją mokinį.

Sienai buvo šešiolika, tiesiai iš mokyklos ji pateko į virtuvę, kur tėvas ir vyresnis brolis Frenkis ruošė svečiams vakarienę. Dėl galimybės mokytis pas Rosius virėjų koledže būdavo kovojama, patekdavo tik geriausi mokiniai.

Virtuvėje sparčiai darbavosi liesas paauglys ugningomis akimis ir įžūliai ginčijosi su Frenkiu dėl geriausio šviežių bazilikų smulkinimo būdo.

Tada ji įsimylėjo.

Beprotiškai. Aistringai. Nė nesudvejojusi.

Įsimylėjo.

Vienas žvilgsnis. Tiek tereikėjo.

Siena užsimerkė ir prisiminė ryškų vaizdinį, įsirežusį į atmintį prieš daugelį metų.

Ilgį šviesūs jo plaukai, surišti į kasebę ir pridengti dryžuota skarele, paryškino griežtas veido linijas, vaikas buvo įsitempęs, taip stengėsi užgniaužti energiją ir ugingą prigimtį, kad, atrodė, viskas aplink vibruoja ir užpildo erdvę.

Susikaupęs jis ilgas laibais pirštais plėšė šviežių bazilikų lapelius, o Frenkis riestais ašmenimis kapojo siauromis juostelėmis.

Abu savo bazilikų krūveles pabarstė jūros druska ir užlašino tyro alyvuogių aliejaus.

Užburta ji stebėjo, kaip Frenkis ir blondinas ragavo vienas kito lapelių su duona, paskui sūriu ir slyviniais pomidorais, vis lankstydamiesi tarp dviejų pjaustymo lentelių. Galiausiai šviesiaplaukis nusišypsojo Frenkiui ir linktelėjo.

Brolis jam pliaukštelėjo per petį – taip nesielgė su jokių kitu virėju – ir abu šypsodamiesi atsisuko.

Tada vos sekundę liesasis paauglys įsmeigė į ją tokį skvarbų ir drąsų žvilgsnį, kad atrodė,

lyg du šviesiai mėlyni lazeriai kaukolėje būtų deginę skylės.

O, vargeli...

Be abejo, Frenkis atsitraukė nuo darbo, kad supažindintų mažąją sesutę su nauju mokiniu, Bretu, bet tada ji jau buvo virtusi veblenančia nevykėle.

Nėra ko stebėtis, kad į cypiantį *labas* jis atsakė dusliu murmesiu. Bretui ji tikriausiai atrodė kaip kvaila paauglė, įsibrovusi į ypatingą valgomųjų kerų pasaulį, kuriame virėjai buvo burtininkai.

Turbūt negelbėjo ir tai, kad buvo apkūni, nerangi ir labai drovi šalia berniukų.

Šešias savaites, kol Bretas mokėsi amato Rosių tratorijos virtuvėje, Siena sugalvodavo neįtikėtinai daug priežasčių ten atsidurti.

Beviltiškai ieškojo progos kelias sekundes pabūti šalia Breto.

Užuosti jį.

Pajusti energiją, kuri, rodėsi, virpėjo jam įtemptai dirbant. Išgirsti jo balsą tariant *virėjau!*, kai jos tėvas pateikdavo salotų arba šalotojo užkandžio užsakymą.

Sekmadienio popietėmis bėgti prie stalo, kad per bendrus šeimos ir darbuotojų pietus galėtų

sédėti priešais Bretą.

Joks vaikinys mokykloje ar kur kitur né iš tolo neprilygo Bretui Kameronui.

Dienomis mokykloje ji būdavo tarsi apsvaigusi, nekantriai laukdavo brangių akimirkų, kai vėl išvys jį vakare ir savaitgaliais.

Net jei tada buvo *tokia* drovi, kad negalėjo kalbėtis su juo. Apie tai buvo baisu ir pagalvoti.

Bretas Kameronas – pirmoji jos simpatija.

Akimirką Siena pagavo paaugliškos baimės ir drovumo banga. Ji nebuvo pirmoji mokinukė, kuri nors kartą jautėsi svetima ir apsimetėlė, be abejo, nebuvo ir paskutinė, bet, vos pagalvojusi apie tas liūdnas dienas, paniuro.

Pasipurtė ir sumirksėjo, kad nuvytų prisiminimus.

Nuo tada abu nuėjo ilgą kelią.

Siena nusišypsojo žvelgdama į straipsnį žurnale ir pirmą kartą tą dieną sukikeno. Mėnesio gražuolis, tikrai!

Jis vis dar išvaizdžiausias kada nors matytas virėjas!

Devyniolikmetis Bretas buvo aukštas, liesas, maisto apsėstas paauglys....